

Orvokki Harjuvaara osasi katsoa maailmaa lapsen silmin

■ IN MEMORIAM

Viime viikon alussa monet järvenpäläiset pysäytti tieto Orvokki Harjuvaaran äkillisestä poismenosta. Orvokki Harjuvaara syntyi pienviljelijäperheeseen Yläneellä 14.6.1938.

Isän kaaduttua talvisodassa tytär jäi sotaorvoksi ja äiti vei hänet 3,5-vuotiaana sisarensa perheeseen kasvatettavaksi. Tätä osaa hän työsti koko elämänsä ajan. Niinpä hän osallistui aktiivisesti pääkaupunkiseudulla sotaorpo- ja sodan lasten toimintaan tukien kohtalotovereitaan.

Orvokki Harjuvaara pääsi opikouluun opettajan aktiivisen kannustuksen tukemana ja suoritti ylioppilastutkinnon Kokemäen yhteiskoulussa 1958.

Nuoruusvuosina koettu hengellinen herääminen suuntasi hänet opiskelemaan kirkon työhön. Opiskeluvuosina hän toimi aktiivisesti kristillisessä ylioppilastyössä. Pohjoismaisella ylioppilasmatkalla löytyi myös tuleva aviopuoliso Jaakko Harjuvaara.

Opiskelun rinnalla Orvokki Harjuvaara aloitteli työelämää toimimalla Alppilan seurakunnan vt. lehtorina 1962-63. Teologian kandidaatiksi hän valmistui 1964. Samana vuonna hän aloitti Suomen Kristillisen Ylioppilasliton naissihteerinä ja siirtyi sitten Uusi Tie-lehden toimitussihteeriksi 1965.

Varsinaisen seurakuntatyön uran Harjuvaara aloitti Kannelmäen seurakunnassa toimien siellä ylimääräisenä lehtorina 1966-1975. Puolison siirryttyä Helsingistä Järvenpään seurakunnan kappalaiseksi 1974, perhe muutti Järvenpään ja Orvokki Harjuvaara työskenteli Järvenpään seurakunnan lehtorina 1975-1980.

”Luova ja innostava.

Seurakuntatyö oli Orvokki Harjuvaaralle rakasta. Hän katsoi asioita lapsiperheitten näkökulmasta ja käynnisti uusia toimintamuotoja ajan haasteitten mukaan. Perhekerhotoivo oli voimakkaassa kasvussa ja Harjuvaara paneutui siihen voimaansa säästämättä.

Hänen ammattitaidolleen ja ideoilleen oli kysyntää myös koulutuksen kentässä ja niin hän siirtyi Seurakuntaopistolla toimivan kansanopiston, Luther-opiston, teologisten aineitten opettajaksi 1980.

Kouluttajana Harjuvaara oli luova ja innostava. Hän osasi aina katsoa asioita niin opiskelijan kuin koulutuksen tavoitteen näkökulmasta. Vuonna 1984 hän sai hoitaakseen myös Luther-opiston vararehtorin tehtävät, joissa hänen organisaatiokykynsä oli ensiarvoisen tärkeä. Tästä tehtävästä hän jäi

eläkkeelle vuonna 1994 jo tuolloin ilmenteitten terveysongelmien vuoksi.

Työuraan Seurakuntaopistolla mahtui monia tärkeitä asioita. Vuonna 1988 Suomen kirkko vihki ensimmäiset naiset papeiksi. Harjuvaara sai vihkimykseen yhdessä viiden muun Seurakuntaopistolla työskennelleen lehtorin kanssa 28.8.1988. Merkittävä vaihe hänen työuralaan oli yhteistyöprojekti Viron kirkon konsistorin kanssa vuosina 1989-1990.

”Lohduttava esirukoilija.

Harjuvaara organisoii ensimmäisen lapsi- ja nuorisotyön koulutuksen Viron kirkon valitsemalle opiskelijajoukolle. Hän toimi ryhmän vetäjänä yhdessä Seppo Alajan kanssa ja piti yhteyttä kurssilaisiin pitkään koulutuksen jälkeenkin.

Orvokki Harjuvaara oli osallistuva vaikuttaja. Hän toimi Järvenpään kaupunginvaltuustossa vuosina 1989-2000, kulttuurijäsenenä ja koululautakunnassa saman ajan sekä rakennuslautakunnassa 1993-1996. Hän osallistui vapaaehtoisena erilaisiin tapahtumiin Järvenpään seurakunnassa ja toimi Tuusulan vanhemmassa neulomaseurassa, jonka viimeistä kokousta hän emännöi kotonaan pari päivää ennen kuolemaansa.

Lapset ja lastenlapset olivat kaikki kaikessa. Harjuvaara osasi katsoa asioita lapsen silmin. Tämä näkyi myös hänen julkaisemissaan kirjoissa: *Jukka ja Jaana*-sarjassa sekä *Teholta tiepalveluun - Samu taisteli elämästään*, jossa hän kuvaa poikansa vaiheita vaikean auto-onnettomuuden jälkeen.

Olemme menettäneet Orvokki Harjuvaarassa lämpimän kuuntelijan, huumorintajuksen, iloisen ystävän, lohduttavan esirukoilijan. Menetyksensä koskettaa suurta ystäväjoukkoa, mutta kaikkein kipeimmin se koskettaa puolisoa, lapsia ja lastenlapsia.

Pirjo-Liisa Kolehmainen
Kirjoittaja on rovasti ja Orvokki Harjuvaaran pitkäaikainen ystävä ja työtoveri Seurakuntaopistolla.